

Chương 9

Dường Như Thần Thái Của Lý Trác Vân Và Bộ Âu Phục Này Có Cùng Một Cái Tên Thiên Chi Kiêu Tử

Sau bữa sáng, Lệnh Mạn cùng Hạ Vũ Nhu đến bệnh viện thăm bà ngoại.

Người già đều thường thích nghe một đằng nói một nẻo, bà nắm chặt lấy tay Lệnh Mạn, thế nhưng ngoài miệng vẫn than phiền: “Lúc còn bé con thích dính lấy bà nhất, đi đường bị ngã nếu không phải bà đến đỡ dậy, người khác đến đỡ con cũng không chịu đứng lên, bây giờ trưởng thành rồi thì mấy đứa đều quên mất bà ngoại, cả năm chẳng thấy mặt được mấy lần.”

Lệnh Mạn vừa gọt táo vừa nói: “Sao có chuyện đó chứ bà ngoại, không phải lần nào đến thành phố A con cũng đều đến thăm bà hay sao?”

Bà ngoại hừ hừ: “Bây giờ các con thì giỏi rồi, hết thi đại học lại bận kiếm tiền, bà ngoại già rồi không dùng được nữa, chỉ có thể ngồi làm cảnh thôi.”

“Không thể nào, bọn con đưa bà vào thành phố chỉ vì muốn bà có cuộc sống tốt hơn thôi mà.”

Bà ngoại dẫu miệng như con nít: “Bà vẫn chỉ muốn ở nông thôn thôi, ở đây chẳng có gì vui, ở quê còn có người tán gẫu đánh bài với bà, buổi tối còn có thể nằm mơ thấy ông ngoại con.”

Lệnh Mạn không khỏi buồn cười, nói: “Được rồi, chờ bà khoẻ lại, thất lung của con cũng tốt lên, con sẽ đưa bà cùng về thành phố X, để bà có thể ngày ngày đánh bài cắn hạt dưa với hàng xóm xung quanh, có được không nào?”

Bấy giờ bà ngoại mới vui vẻ ra mặt.

Ra khỏi phòng bệnh, Hạ Vũ Nhu không yên tâm với cái thất lung của Lệnh Mạn, nhất định bắt cô đến khoa xương khớp kiểm tra, lại lấy thêm cho cô mấy toa thuốc bắc.

“Sao con lại tùy tiện đáp ứng bà ngoại con như thế chứ!” Trên đường đi Hạ Vũ Nhu nhỏ giọng nói: “Bà con về nông thôn thì ai sẽ chăm sóc bà?”

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một lát, nói: “Không phải ở quê còn bác và dì tư sao?”

“Con trông chờ vào bọn họ?” Hạ Vũ Nhu cau mày: “Ông ngoại con vừa mới mất, hai người họ đã đem bán hết đồ cổ trong nhà, chỉ toàn để lại mấy thứ không đáng tiền. Lần này bà ngoại con nằm viện bọn họ cũng không thèm bỏ ra đồng nào, để bà ngoại ở với bọn họ thì khác nào nằm chờ chết?”

Thực sự Lệnh Mạn không hề biết gì về chuyện tranh chấp của người lớn, thế nên cuối cùng đành phải tạm thời gác chuyện này lại.

Hiếm khi Lệnh Mạn mới có được một tuần rảnh rỗi như thế này, ngoài việc nằm trên giường nghỉ ngơi thì cũng chỉ đi dạo với Hạ Vũ Nhu, mua mua sắm sắm.

Tủ quần áo của cô đã có nhiều thêm mấy bộ váy hoa lệ, giá đều từ bốn con số trở lên, dây chuyền và đồ trang sức thì lại càng xa hoa đắt tiền.

Kiểu dáng là Hạ Vũ Nhu chọn, thế cũng là bà quẹt.

Từ trước đến nay Lệnh Mạn vẫn chưa từng rộng rãi với mình như vậy, cô đứng thử đồ ở trước gương, xung quanh có bao nhiêu nhân viên bán hàng xúm vào phục vụ, trong lòng không khỏi cảm thán: Có tiền thật là tốt.

Bình thường Hạ Vũ Nhu rất tiết kiệm, sau khi được gả vào nhà giàu vẫn không hề thay đổi chút nào, nhưng vì buổi dạ tiệc sắp tới nên bà cũng không thể keo kiệt.

Bữa tiệc này rất quan trọng với Hạ Vũ Nhu, người dự tiệc phần lớn đều là đối tác làm ăn của Lý Nghiễm Thời, hoặc là những người nổi tiếng ở nhiều lĩnh vực.

Đây cũng là lần đầu tiên Hạ Vũ Nhu dùng thân phận bà Lý xuất hiện trước công chúng, vì thế bà nhất định phải lưu lại ấn tượng thật tốt trước mặt những người này, như thế thì sẽ tốt cho các mối quan hệ xã giao trong tương lai của bà, thậm chí còn có thể có tác động rất lớn đến địa vị gia đình.

Lệnh Mạn rất lo lắng, không biết Hạ Vũ Nhu có thể giữ được trọng trách to lớn này hay không.

Cô đem những kinh nghiệm đã từng trải qua của mình truyền đạt lại cho bà.

Đối với trường hợp này, chỉ cần nắm rõ hai điều nói ít, cười nhiều.

Chắc chắn sẽ không có gì sai sót.

Trước khi buổi tiệc diễn ra, đến hôn lễ của hai người Lý Trác Vân còn không thèm tham dự, vì thế dĩ nhiên lần này anh cũng tìm mọi cách để chống đối.

Thế nhưng cuối cùng thì Lý Nghiễm Thời cũng đã có cách giải quyết, nghe dì Trần nói, Lý Nghiễm Thời đã đồng ý cho Lý Trác Vân đến bang Oregon của Mỹ để ngắm nhật thực toàn phần, bây giờ anh mới chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Tóm lại vào buổi tối ngày hôm đó, cả nhà bốn người bọn họ đều sẽ đến tham dự đông đủ.

Khi chuẩn bị xuất phát, một chiếc Bentley màu đen chờ ở trước cổng biệt thự.

Lệnh Mạn ngồi trong phòng mình làm công tác chuẩn bị lần cuối cùng, cô thay một bộ lễ phục ôm sát cơ thể, trên cổ đeo dây chuyền kim cương sang trọng.

Cô khẽ mỉm cười với mỹ nhân tinh xảo ở trong gương.

Thực sự là cảm thấy không quen lắm khi nhìn mình như vậy.

Lúc Lệnh Mạn ra khỏi phòng thì nhìn thấy Lý Trác Vân vừa từ bên ngoài trở lại.

Anh thông dong đi ở đằng trước, Lý Nghiễm Thời cùng một đám thợ trang điểm và stylist đi theo đằng sau, ông tức giận nói: “Con nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi! Muộn như vậy mới thèm về, con có tình muốn chúng ta đến trễ có phải không hả!”

Lý Trác Vân mắt điếc tai ngơ đi thẳng lên lầu.

Lý Nghiễm Thời phát tay giục mấy người phía sau nhanh lên một chút: “Mau mau mau, tranh thủ thời gian thay quần áo cho nó rồi ra đây!”

Một đoàn người xách đồng hồ phục giày dép mới tinh, vội vội vàng vàng đuổi theo vào phòng của Lý Trác Vân.

Nửa tiếng sau, cửa phòng Lý Trác Vân được mở ra một lần nữa.

Anh đi từ bên trong ra.

Đám thợ trang điểm rồi rút thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người đang đứng chờ anh ở dưới lầu, lúc nhìn thấy Lý Trác Vân thì đều ngây ngẩn mất vài giây.

Phong cách trẻ trung năng động ngày thường của anh được thay bằng một bộ âu phục màu xám tro, đường cắt khéo léo tinh tế làm nổi bật lên vòng eo nhỏ, gấu quần ôm lấy hai chân thon dài, càng lộ ra vẻ thông minh tuấn tú.

Tóc mái trước trán được vuốt keo, chải ngược ra phía sau, lộ ra cái trán sáng bóng cùng với ngũ quan sáng người.

Điều này cũng khiến ánh mắt sắc bén của anh lộ ra, khiến người khác nể sợ.

Dáng vẻ này rất hợp với một chàng thanh niên trẻ tuổi, chín chu lại không ngọt nhạt, giống như một vị hoàng tộc sống trong cung đình lột xác thành một quý công tử nổi tiếng.

Không thể không nói rằng, dường như thần thái của Lý Trác Vân và bộ âu phục này có cùng một cái tên.

thiên chi kiêu tử.

Lý Nghiễm Thời ngẩng đầu nhìn anh, lúc này trong đôi mắt nghiêm khắc cũng lộ ra rất nhiều tán thưởng.

Tài xế ở ngoài cửa thúc giục, cuối cùng mọi người cũng vội vội vàng vàng lên xe.

Dạ tiệc lần này vẫn được tổ chức ở Bích Hoa Uyển, vô cùng khoa trương, nhìn qua còn long trọng hơn cả một cuộc họp báo.

Vừa xuống xe là sẽ bước ngay vào thảm đỏ trải sẵn phía trước, có rất đông người đứng hai bên, đèn flash không ngừng chớp nháy.

Chỉ cần gây ra một lỗi nhỏ thôi cũng sẽ bị vàng sáng chói loà sắc nét ấy phóng đại lên gấp nhiều lần.

Lệnh Mạn ngồi phía sau thấy Hạ Vũ Nhu khẩn trương đến sắp giậm chân, bèn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai trấn an bà.

Đến lượt Lý gia.

Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu tay trong tay đi ở đằng trước, vô cùng ân ái.

Mặc dù bình thường Hạ Vũ Nhu hay làm ra nhiều chuyện hồ đồ, nhưng xét về dáng vẻ thì bà cũng là một người phụ nữ quyến rũ xinh đẹp, khi chung diện lên thì lại càng có thêm mấy phần quý phái sang trọng.

Lệnh Mạn nhìn bà bình an vô sự đi hết thăm dò thì vui mừng khẽ gật đầu một cái.

Tiếp theo là đến Lệnh Mạn và Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn rất tự tin.

Là một loại tự tin bình tĩnh và thản nhiên.

Bộ váy trên người cô là sản phẩm của một thương hiệu nổi tiếng từ Paris, nó có cái tên rất hay, dịch nghĩa là kho báu của biển khơi.

Làn váy nhẹ nhàng như sa tanh, lộ ra cẳng chân trắng như tuyết cùng xương quai xanh duyên dáng của cô, vạt váy tựa như đại dương phản chiếu sao trời vào buổi đêm, sóng nước lấp lánh như trăm ngàn ánh sao.

Không có quá nhiều trang sức cầu kỳ, nhưng cô vừa xuất hiện liền trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Nhất là, bên cạnh cô còn có một vị thanh niên ưu tú có một không hai, không ai bì nổi Lý thiếu gia.

Lý Trác Vân dùng đôi mắt đen nhánh lạnh lùng nhìn Lệnh Mạn, chìa khuỷu tay ra với cô.

Sau nửa giây chần chừ, Lệnh Mạn cũng khoác tay vào cánh tay anh, hai người cùng tiến vào thăm dò.

“Váy không tệ.” Lý Trác Vân nhỏ giọng nói.

Lệnh Mạn hơi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lên khuôn cằm trắng nõn của Lý Trác Vân.

Cô có chút hoài nghi về những gì lỗ tai mình vừa nghe được.

“Tôi đang nói váy, không nói cô.”

Đệch.

Cặp đôi tuấn nam mỹ nữ vừa xuất hiện, dĩ nhiên là sẽ tạo nên ồn ào không nhỏ.

Đi hết thăm dò, hai người cùng rất ăn ý buông ngay tay đối phương ra, tự tạo thành một khoảng cách.

Sau đó cùng đi tìm Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu.

Có người tới mời rượu, trêu ghẹo Lý Nghiễm Thời: “Phu nhân thật trẻ đẹp, Lý tổng thật là có phúc nha!”

Lý Nghiễm Thời cất tiếng cười khách khí đáp lễ lại mấy câu.

Lần đầu tiên có người bày tỏ thái độ trực tiếp như vậy đối với Hạ Vũ Nhu, Lệnh Mạn là con gái của bà cũng cảm thấy vừa xa lạ vừa mới mẻ.

Không ít các công tử nhà giàu tới bắt chuyện với Lệnh Mạn, sau đó tỏ ý muốn trao đổi phương thức liên lạc với cô.

Đối với chuyện này Lý Trác Vân đưa ra lời đề nghị: “Tôi khuyên cô không nên liên lạc với loại người không có mắt thương thức như vậy.”

Lệnh Mạn thật muốn lột giày cao gót ra gõ vào đầu anh.

Mời rượu một vòng, lúc này một người đàn ông khoảng bốn mươi năm mươi tuổi dẫn theo một tiểu mỹ nhân đi về phía bọn họ.

Lý Nghiễm Thời nhìn thấy thì lập tức ngênh đón: “Chà chà, chủ tịch Lỗ, đã lâu không gặp!”

Trước khi đến dự tiệc Lệnh Mạn đã xem qua danh sách khách mời một lần, thế nên mới biết được người bọn họ đang chào hỏi là ai.

Vị trước mắt này chính là chủ tịch hội thiên văn học Lỗ Chí Bình, cả đời công thành danh toại, là một vị chuyên gia quyền cao chức trọng trong giới thiên văn, nghe nói là ông ấy rất tán thưởng tài năng thiên phú của Lý Trác Vân, ông đã cất nhắc anh rất nhiều lần.

Chỉ tiếc là tuổi của Lý Trác Vân vẫn còn quá nhỏ, bằng cấp và trải nghiệm chưa đủ, vì thế không thể đặc cách để vào thực tập trong viện nghiên cứu.

Còn vị tiểu mỹ nhân đang đứng bên cạnh Lỗ Chí Bình hẳn chính là con gái Lỗ Ngữ Băng của ông ấy.

Lỗ Chí Bình giới thiệu: “Đây là con gái Ngữ Băng của tôi, trước giờ vẫn luôn du học ở nước ngoài, chắc các vị vẫn chưa từng gặp qua đúng không? Sau này Băng Băng và Tiểu Vân chính là bạn cùng trường, hai đứa hãy kết bạn để sau này có thể quan tâm chiếu cố lẫn nhau.”

Ông giục con gái: “Nào, mau tới chào hỏi cô chú đi.”

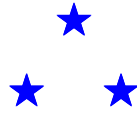
Nghe nói vị tiểu mỹ nhân này là vũ công múa ba lê, so với Lệnh Mạn thì vóc người còn cao gầy hơn, vì thế không hề bất ngờ khi cô ấy có khí chất rất trong trẻo, lạnh lùng xuất chúng.

Tầm mắt cô ấy nhanh chóng lướt qua bốn người Lý gia, nhàn nhạt cất tiếng nói: “Chào mọi người.”

Sau khi chào hỏi cho phải phép, cô ấy liền quay đi làm chuyện của mình.

Lệnh Mạn lập tức cảm thấy, tiểu mỹ nhân này và Lý Trác Vân đúng là có cùng một kiểu áp bức chết người.

Là kiểu người sẽ có thể dội bom người khác bất cứ lúc nào.

Người lớn trò chuyện với nhau, còn thanh niên đi sang bên cạnh ăn trái cây.

Lệnh Mạn đứng lâu nên bắt đầu đau thắt lưng, cô tìm một chỗ vắng người ngồi xuống, vừa đấm bóp vừa vặn cổ một cái.

Đúng lúc đó cô bắt gặp một cảnh thật là hiếm có, tiểu mỹ nhân mới vừa rồi vẫn còn lạnh nhạt với bọn họ, vậy mà lại chủ động đến tìm Lý Trác Vân để nói chuyện.

“Tôi đã đọc bài đăng của cậu trên báo ‘Nhân Văn Và Vũ Trụ’, trả lời về việc dự đoán quỹ đạo của các hành tinh trong hệ Mặt Trời, có một vài quan điểm rất có ý tứ.”

Tiểu mỹ nhân vừa nghịch món điểm tâm ngọt trên bàn vừa nói, thái độ giống như được cô ấy chú ý là vinh hạnh cực lớn của Lý Trác Vân vậy.

Lý Trác Vân đã sớm nghe đến nhàm tai những lời khen ngợi, thế nên anh chẳng buồn phản ứng, vẫn cứ tiếp tục cúi đầu chơi điện thoại.

Nhưng Lỗ Ngữ Băng lại nói ra một câu khơi dậy lòng hứng thú của anh.

“Tuy nhiên lý luận của cậu vẫn còn rất nhiều lỗ hổng.”

Lý Trác Vân nhìn cô ấy chăm chăm: “Lỗ hổng ở đâu?”

Lỗ Ngữ Băng gằn từng chữ: “Tôi thấy cậu vẽ một bảng tọa độ so sánh tỷ số lệch tâm giữa các thiên thể, nhưng theo như bài viết của cậu, không hề có bằng chứng nào chứng minh những hành tinh khác trong dải ngân hà cũng bị ảnh hưởng bởi sự lệch tâm này.”

Lý Trác Vân hơi nheo mắt: “Đây là ý kiến của Lỗ Chí Bình hay ý kiến của cô?”

“Của tôi.”

Lý Trác Vân cười cười: “Vậy ba cô có nói cho cô biết rằng, những luận điểm này được phát triển dựa trên chính bài phát biểu của ông ấy tại Hội Nghị Nghiên Cứu Khoa Học lần thứ mười một không?”

Lỗ Ngữ Băng cứng miệng.

Lý Trác Vân nói tiếp: “Trước khi tìm tôi để chất vấn, có lẽ cô nên về nhà tìm ba cô trước đi.”

Lỗ Ngữ Băng mang theo vẻ mặt khó coi rời đi.

Lệnh Mạn nhìn hai người bọn họ đối chọi gay gắt tôi một câu anh một câu, toàn từ ngữ chuyên ngành, biến quần chúng thành. jpg. (Bê: có lẽ ý của Thái Hậu là biến mọi người xung quanh thành file ảnh haha)

Mặc dù nghe chẳng hiểu bọn họ đang tranh luận cái gì, nhưng đột nhiên trong lòng Lệnh Mạn lại nảy sinh hảo cảm với cô gái có dũng khí đấu 1vs1 với Lý Trác Vân.

Một loại hảo cảm giống như gặp được đồng minh của mình vậy